

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 "
3 luni	8 "
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'una înainte

REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA

București, CALEA RAHOVEI—5

Lângă Palatul Justiției

TELEFON No. 748

S U M A R :

Art. 409 Pr. civilă și indemnitatea de locuință a funcționarilor, C. F. R., de d-l Ilie Oprescu ;

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ :

Cărtea de casație secția I: Vela Negoescu cu Alexandrina I. Constantinescu ;

Tribunalul Tutova: Constantin și Vasile Iancu cu Păuna Lungulescu, cu o Observație de d-l D. Alexandresco ;
Informațiuni.

Art. 409 Pr. civ. și indemnitatea de locuință a funcționarilor C. F. R.

Funcționarii căilor ferate din toate statele, prin natura serviciilor, ce sunt chemați a îndeplini, se bucură, în afară de cei-alți funcționari publici, pe de-o parte de salarii, ce li se plătesc lunar, iar pe de alta de locuințe în clădirile administrațiilor respective, sau, în lipsă de asemenea locuințe, de indemnizații în bani pentru plată de chirii. Negreșit că și la noi funcționarii căilor ferate, trebuiau să se bucure de aceleași tratamente și de aceia, în legea de exploatare a căilor noastre ferate, s'a prevăzut art. 31, după care urmează a se plăti indemnizații pentru locuință acelor din funcționari, cărora nu li se poate acorda locuințe în natură în clădirile administrației.

Până acum câți-va ani, nimeni nu s'a gândit că, aceste indemnizații de locuință, ar putea fi considerate în alt-fel de cât ca niște sume, cari ar face parte din salariile acelor funcționari, cărora li se plătesc și că, deci, ele nu s'ar putea urmări de cât pentru aceleași creanțe privilegiate, pentru cari legea prevede că, se pot urmări salariile funcționarilor.

Creditorii cu creanțe neprivilegiate, în dorința de a intra în drepturile lor, au încercat însă, în ultimii ani, de a urmări indemnizațiile de locuință ale funcționarilor C. F. R. și au răușit să facă pe unele instanțe și chiar pe Inalta Curte de casație și justiție de a hotări că, acele in-

demnizații n'ar fi de cât niște emolumente accesorii și că deci ele se pot urmări și de acei creditori ale căror creanțe nu se bucură de privilegiile prevăzute de art. 409 Pr. civ.

Intr'un articol, având același titlu ca cel de față, publicat în «Curierul Judiciar» cu No. 82 din 5 Decembrie 1904 mi-am permis a arăta că indemnitatea, pe care funcționarii C. F. R. o au pentru locuință, reu se consideră de unele instanțe și chiar de Inalta Curte de casație și justiție, ca fiind un emolument accesoriu, care să poată fi urmărit și de creditori neprivilegiați.

După ce am expus motivele pentru cari, după părerea mea, s'a prevăzut în art. 31 din legea de exploatare C. F. R. că funcționarilor, cărora nu li se pot da locuințe în clădirile administrației, trebuie a li se plăti indemnizații pentru locuință, conchideam că aceste indemnizații n'ar putea fi considerate de cât cel mult ca un gaj al proprietarilor de case, ocupate cu chirie de către funcționarii C. F. R.

Părerea mea a avut darul de a fi ținută în seamă cu ocazia modificării art. 409 Pr. civ. care s'a făcut prin legea publicată în *Monitorul Oficial* cu No. 47 din 1 Iunie 1905, căci, după însăși afirmațiunea promotorului acestei legi, articolul, ce publicasem în această cestiune, a motivat introducerea în legea aliniatului prin care se dispune:

«Indemnitatea pentru locuință ce primesc unii funcționari, cum sunt aceia ai Căilor Ferate se declară neurmăribilă și necesibilă în mod absolut.

«Ea nu se poate urmări sau cesiona de cât pentru chiria pe semestrul în curs».

Cu introducerea acestui aliniat s'a rezolvat, dar, în mod definitiv controversa, ce se născuse asupra naturii indemnizațiilor de locuință ale funcționarilor C. F. R.

Prin punerea în aplicare a acestei legi, negreșit că, nici unul dintre creditori, fie chiar cu creanțe privilegiate,—afară de proprietarii ce aveau date cu chirie locuințe funcționarilor C. F. R.—, nu mai puteau și nici nu au mai îndreptat urmărirea asupra indemnizațiilor de locuință ale acelor funcționari.

S'au ivit însă controverse asupra următoarelor cestiuni :

1. Cum urmează a se rezolva popririle înființate deja pe indemnisațiile de locuință la promulgarea legii ?

2. Care este efectul hotărîrilor de validare pronunțate înainte de promulgare, fie că nu erau încă definitive, fie că erau definitive și chiar executate în parte ?

Unele instanțe judiciare au interpretat legea de mai sus în sensul că ea dispune numai pentru viitor și că prin urmare popririle înființate înainte de promulgarea ei trebuiesc validate spre ași produce efectele, iar hotărîrile de validare, fie definitive și chiar în parte executate, fie rămase definitive în urma legii, le consideră ca fiind autoritate de lucru judecat și deci ele urmează ași produce efectele lor până la definitiva achitare.

Alte instanțe însă au interpretat această lege în sensul că popririle înființate înainte, dar nevalidate, urmează a se invalida, iar hotărîrile date înainte, fie chiar executate în parte, și-au pierdut efectele lor în urma legii de mai sus și popririle trebuiesc considerate ca desființate (*).

Credem că modul de a vedea al acestor din urmă instanțe judecătorești este cel mai conform cu spiritul legiuitorului și cu toată economia legislațiunii noastre în materie de popririi asupra bunurilor mișcătoare ale datornicului, cari sunt în mâna celui d'al treilea.

În adevăr, cari sunt dispozițiunile legii asupra acestei materii ?

Mai întâiu art. 455 Pr. civ. zice :

«Orî-ce creditor va putea, pe basă de titluri executorii, să urmărească și să poprească, pentru sumele coprinse în titlul său, *sumele sau efectele datorite datornicului său de către un al treilea*». Apoi art. 459 adaogă :

«La ziua însemnată, cel d'al treilea poprit va veni înaintea judecăței în persoană sau prin procurator.

«El va declara dacă datorește suma ce se poprește, cât este acea sumă, pe basă de ce titlu, dacă mai este poprită și de alții, și *dacă acea datorie este exigibilă*.

«Iar dacă s'a poprit și alte efecte, el le va arăta starea, calitatea și cu ce titlu le ține.

«În fine, el va răspunde la orî-ce alte explicații ce i va cere presidentul».

Și în fine art. 460 dispune :

«*Dacă se dovedește că terțiul poprit este da-*

tor, instanța va valida poprirea, condamnând pe terțiul poprit să plătească suma poprită creditorului popritor».

Ce rezultă din aceste trei texte de lege ? Că pentru a se valida o poprire făcută în mâinele unei terțe persoane, trebuie ca terța persoană să fie debitoarea debitorului în momentul popririi cu o sumă certă și exigibilă.

Salariile funcționarilor în genere cari se plătesc lunar și indemnisațiile de locuință ale funcționarilor C. F. R. cari se plătesc semestrial, pot fi ele considerate ca niște sume datorite de administrațiunile respective funcționarilor săi, pentru timpul neservit de acei funcționari ? Negreșit că nu, și ar trebui, după aceste dispozițiuni ale legii, ca, creditorii funcționarilor, pentru acoperirea creanțelor lor, să facă în fie-care lună, sau la fie care semestru, câte o poprire pe care s'o valideze în mâinele administrațiunii de care depinde funcționarul debitor. În practica lucrurilor însă, pentru înlesnirea atât a creditorilor și debitorilor, cât și a autorităților, s'a admis în virtutea unei argumentațiuni trasă din spiritul art. 409 Pr. civ. ca, pentru întregă suma datorită să se facă o singură poprire, care să se valideze în mâinile administrațiunii, iar administrațiunea să rețină în fie-care lună sau în fie-care semestru suma validată până la complectarea datoriei și s-o plătească creditorului.

Negreșit că hotărîrile acestea în validare, pentru ași avea toate efectele legale, trebuiesc să fie definitive, învestite cu formula executorie și puse în executare cu toate formele cerute de lege. Dar care este caracterul esențial al acestor hotărîri ? Terța persoană, care este o administrațiune, trebuie ea considerată ca un debitor pur și simplu, după cum trebuie considerat în genere orî-ce debitor al debitorului ?

Negreșit că nu. Administrațiunile publice trebuiesc considerate ca debitoare numai atât timp cât are în serviciul său pe funcționarul debitor, sau nu intervine o cauză care să facă imposibilă reținerea din leafa sa îndemnită de locuință a funcționarului.

Deci, asemenea hotărîri deși definitive, totuși ele și păstrează, în tot timpul executării, caracterul condițional sub care au fost date.

Ei bine, dacă hotărîrile acestea sunt date condițional, se poate susține că, în urma legii modificatoare, art. 409 Pr. civ. Administrațiunea C. F. R. mai este obligată să continue a reține indemnisațiile de locuință ale funcționarilor săi pe baza hotărîrilor de validare rămase definitive înainte de acea lege ? Cred că nu. Căci, după cum, de ex. dacă funcționarul părăsește serviciul său i se dă locuință în clădirile Direcțiunii, Adminis-

(*) Într'unul din numerile viitoare ale *Curierului Judiciar*, se va publica ca exemple o hotărîre dată în sensul că popririle d'inaintea legii urmează a fi validate, și o altă hotărîre în sensul că chiar hotărîrile date înainte de lege și au pierdut efectul în urmă.

trația C. F. R. rămâne descărcată de obligațiunea de a fi debitoarea debitorului, tot așa, în urma legii de mai sus, care declară neurmăribile indemnisațiile de locuință, zisa administrațiune a rămas descărcată de obligațiunea de a mai reține acele indemnisații, întru cât hotărîrea de validare a fost dată condițional și anume: dacă funcționarul va fi în serviciu până la definitivă achitare, dacă va avea indemnisație de locuință în bani și nu locuință în natură, *sau dacă nu va interveni o altă cauză*, cum a fost legea care declară că indemnisațiile de locuință nu se pot urmări în mod absolut.

Pentru toate aceste motive cred că se dă o greșită interpretare art. 409 Pr. civ. modificat, de către acele instanțe, cari susțin că legea modificatoare a acestui art. dispune numai pentru viitor, iar hotărîrile date înaintea ei urmează a și produce efectele lor până la achitare.

București, 1 Octombrie 1905

Ilie Oprescu

Avocat la Căilor Ferate Române

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența de la 2 Martie 1905

Președenția D-lui G. C. STEFĂNESCU, Consilier

Veta Negoescu cu Alexandrina I. Constantinescu

Judecarea cauzelor civile. — Strigarea pricinii. — Rămânerea acelei pricinii a se judeca la rînd. — Lipsa părții oponente la a doua strigare. — Dreptul instanței de a da hotărîri în lipsă, fără a se preocupa de dispozițiunile precedente ce luase, cu privire la interogatorul părții ce lipsește. — (Art. 91 din Pr. civilă).

Dacă la prima strigare, procesul în care răspunde ambele părți, nu se amână prin bună înțelegere, rămâne a se judeca când i va veni rîndul, după ordinea intrării aceluși proces.

Prin urmare, se conformează acestui principiu instanța de fond care, la a doua strigare a pricinii, și în lipsa oponentului sau a procuratorului, respinge opoziția ca nesusținută, fără a se mai preocupa de chestiunea dacă era sau nu cazul ca interogatorul ce se încuviințase a se lua oponentului, să se ia sau nu la domiciliu.

Decisiunea 100/905. — Respins recursul făcut de Veta Negoescu contra decisiunii Curții de apel din București, s. II cu No. 215/903, dată în proces cu Alexandrina I. Constantinescu.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d. consilier Gh. P. Petrescu;

Pe d. avocat Take Stănescu în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d. avocat Gh. C. Barozzi în combateri, și

Pe d. procuror general Gh. E. Schina în concluziuni;

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare invocat:

• Violarea art. 236 și 235 Pr. civ. astfel că mi s'a rid cat ori ce mijloc a mi mai putea susține drepturile mele în procesul ce

am intentat D neî Alexandrina Căp. I. Constantinescu, de oare ce Curtea de apel prin decisiunea sa 'mî respinge opoziția pe motiv că fiind chemată la interogator din Oficiu de Curte, nu m'am prezentat, de și din parte-mî în instanță la apelul nominal a respuns avocatul mî D. Stănescu și a și prezentat Curții certificatul medical că sunt în imposibilitate de a veni și Curtea în loc de a dispune ca interogatorul ce dispusese a mi se face din oficiu prin jurnalul No. 3774 din 1902, să mi se ia prin comisie rogatorie, fiind cu domiciliul în Tirgoviște, mî-a respins opoziția pe baza art. 91 și 148 Pr. civ. care nu puteau fi aplicabile mie, vizând cazul în care partea nu se prezintă de loc și nici a arăta un motiv legal de împedicare.

Avînd în vedere că se constată din decisiunea atacată că la strigarea pricinii care face obiectul procesului de față — strigare făcută conform art. 91 Pr. civ. — a respuns din partea recurentei de azi Veta Negoescu, D. avocat Tache Stănescu, autorizat cu procură în regulă, iar intimata Alexandrina I. Constantinescu în persoană; că, D. avocat Stănescu a cerut amânarea afacerii pe motiv că clienta sa este bolnavă, prezentînd un certificat medical în dovedirea acestui fapt, și a cerut amânarea pentru un alt termen; că intimata s'a opus la amânare, cerînd a se lăsa procesul la rîndul său, spre a se discuta cererea făcută de avocatul recurentei; că, Curtea de fond a lăsat procesul la rînd; că, după ce s'a judecat procesele puse pe rol în acea zi, care erau înaintea procesului de față, când a venit la rînd acest proces, recurenta n'a mai respuns la strigare prin mandatarul său, iar intimata cerînd respingerea opoziției, Curtea de fond prin decisiunea supusă azi recursului, a respins ca nesusținută opoziția făcută de recurentă în contra decisiunii acelei Curți cu No. 186/900;

Considerînd că din dispozițiunile art. 91 Pr. civ. rezultă că dacă la prima strigare, procesul în care răspund ambele părți, nu se amână prin bună înțelegere, rămâne a se judeca când va veni la rîndul lui, după ordinea intrării aceluși proces;

Considerînd că în specie, procesul nefiind amînat la prima strigare, prin bună înțelegere, iar la a doua strigare, când a venit rîndul acestui proces, nerespundînd recurenta, de și cunoștea dispoziția luată de Curte de a se judeca procesul în acea zi, judecătoria, față cu concluziunile intimitei, care a cerut respingerea opoziției nu puteau de cât să se conformeze dispozițiilor art. 148 Pr. civ. de a da hotărîre în lipsa recurentei;

Considerînd că Curtea de fond procedînd ast-fel, s'a conformat în totul dispozițiilor art. 91 sus citat, și n'a violat în nimic art. 235 și 236 Pr. civ., de oare-ce la a doua strigare recurenta ne mai prezentîndu-se nici prin procuratorul său, judecătoria, nu a mai avut posibilitatea legală să mai aprecieze potrivit dispozițiilor acestor din urmă texte de lege, dacă era sau nu cazul a admite ca interogatoriul ce se încuviințase a se lua recurentei, să se ia sau nu la domiciliul ei;

Considerînd că ast-fel fiind, mijlocul de casare invocată se găsește neînlemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

TRIBUNALUL JUDEȚULI TUTOVA

Audiența de la 9 Septembrie 1904

Președenția D-lui G. C. STURZA, Președinte

Constantin și Vasile Iancu cu Păuna Lungulescu

Sentința Civilă

Adopțiune. — Diferența de vîrstă între adoptat și adoptător. — Dovedirea vîrstei adoptatului. — Copie de pe un act de notoritate privitor la căsătorie. — Art. 309 C. civ., 67 L. jud. ocoale.

Apel contra încheierii prin care s'a admis adopțiunea, făcut peste termenul de o lună. — Lipsă de nulitate. — Art. 321 C. civ. și 67 § 2 L. jud. de ocoale.

Consimțîmintul dat la adopțiune. — Nu are nevoie de a fi în forma autentică. — Art. 318, 321 C. civ.

Adopțiunea minorilor. — Admiterea ei cu deosebire de la Codul francez.—Reprezentarea minorului de părinții săi tutorul lui.—Art. 311 § 2; 343. 390 C. civ.

Adopțiunea urmată înaintea judecătoriai de ocol. — Procedura secretă ca și la tribunal. — Citirea cărții de judecată în ședință publică.—Nulitate de ordine publică. — Neacoperirea ei prin sentința tribunalului — Art. 319, 320, 322 C. civ., 67, 89 L. jud. de ocoale.

1) *Diferența de vîrstă care, după art. 309 C. civ., trebuie să existe între adoptat și adoptător, poate să resulte dintr'un act de notoritate menit a servi la căsătoria adoptătorului, de și acest act nu este legalizat de judecătorul de ocol, așa după cum cere art. 67 din legea jud. de ocoale, ci de un primar, mai cu seamă atunci când nu se contestă că între adoptat și adoptător există diferența de 18 ani prescrisă de art. 309 C. civ.*

2) *Nulitățile fiind de drept strict și neputînd fi create pe cale de interpretare, nu se poate dice că tribunalul său Curtea n'ar putea încuviința adopțiunea, de câte-ori ar fi fost sesizate peste termenul de una lună prescris de art. 321 C. civ. acest termen nefiind falal și prescris sub pedeapsa de nulitate, după cum este acel prevedul de art. 323, în care trebuie să se înscrie adopțiunea în actele stărei civile.*

3) *În materie de adopțiune, conșimțimintul părților nu are nevoie de a fi constatat în forma autentică.*

4) *În legislația noastră, minorii putînd fi adopțiți, și aceștia fiind în genere reprezentați în toate actele civile de părinții săi tutorii lor, acest principiu își primește aplicare și în materie de adopțiune; de unde resultă că, cu deosebire de ceea ce se întîmpla sub legiuirile abrogate, minorul care urmează a fi adoptat nu mai are nevoie de a fi astăzi față la încheierea contractului, totul petrecîndu-se între adoptător și reprezentantul legal al minorului.*

5) *În materie de adopțiune, procedura este secretă atît înaintea primei instanțe cît și înaintea celei de a doua, și numai decizia Curței (sau a tribunalului în privința adopțiunilor venite de la judecătorul de ocol), prin care se admite adopțiunea, se pronunță în ședință publică, nu însă și aceea prin care adopțiunea este respinsă.*

Această procedură fiind aplicabilă și judecătorilor de ocoale, de câte-ori adopțiunea are loc înaintea lor, de aici resultă că adopțiunea este nulă atunci când cartea de judecată care a admis-o a fost citită în ședință publică, și asemenea nulitate fiind de ordine publică nu poate fi acoperită prin sentința tribunalului, înaintea căruia, ca instanță de apel, legea a fost bine aplicată.

S'au prezentat: Constantin Iancu și Vasile Iancu reclamanți asistați de d-nii avocați T. V. Ioan și T. G. Emandi, iar pârâta Păuna Lungulescu, tutricea minorului ei fiu Constantin, asistată de d-nii avocați T. Marinescu și Gh. Opreșan.

Fotoliul Ministerului public ocupat de d-l substitut C. Boiu.

Tribunalul,

Asupra acțiunii intentată de Constantin Iancu și Vasile Iancu în contra d-nei Păuna Lungulescu, tutricea minorului ei fiu Constantin pentru a se anula actul care constată că zisul minor a fost adoptat de Preotul Petru Iancu, adopțiune de care tratează sentința acestui tribunal No. 194/97, pretinzînd că zisa adopțiune a fost făcută cu călcarea formelor prevăzute de art. 309, 319, 320, 321 și 318 C. civ. (vezi petiția reg. la No. 3439 din 12 Februarie 1904);

Avînd în vedere că reclamanții au cerut anularea adopțiunii pentru patru motive și anume:

I) Nu s'a stabilit prin acte legale diferența de vîrstă cerută conform art. 309 Cod civ. între adoptator și adoptat, actul prezentat de Preotul Iancu fiind destinat a servi numai la căsătorie;

II) Procesul-verbal care încuviințează adopțiunea s'a dat în ședință publică, pe când din art. 319 și 320 Cod civ. resultă că asemenea procese-verbale se dau în camera de consiliu (art. 319 și 320 Cod civ.);

III) Art. 321 Cod civ. n'a fost observat, căci hotărîrea judelei de pace a fost supusă tribunalului pentru confirmare, după expirarea termenului de o lună; și al

IV) Adopțiunea este lipsită de conșimțimint, minorul ne luînd parte la ea și nici nu s'a prezentat în persoană, iar mama lui s'a mărginit a semna petițiunea de adopțiune No. 4175/97 pe când ar fi trebuit un act scris făcut în forma autentică;

Avînd în vedere că tribunalul în ședința de la 15 Aprilie 1904 discutînd motivele de la punctele I, III și IV le-a respins ca ne fondate pentru următoarele considerente:

Asupra primului motiv de anulare: Că nu s'a stabilit deosebirea de vîrstă dintre adoptat și adoptător:

Avînd în vedere că diferența de vîrstă cerută de art. 309 Cod civ. dintre adoptatorul Petru Iancu și adoptatul Constantin Lungulescu, s'a stabilit cu o copie de pe procesul-verbal al actului de notoritate de dovedirea vîrstei lui Petru Iancu pentru a fi servi pentru căsătorie, No. 1886 din 3 Septembrie 1886, legalizat de Primarul comunei Cerțești (dosar No. 749/97 a Jud. II Bărlad), că prin acest act se constată că sus numitul s'a născut în 1854; că din extractul din registrul actelor de naștere anul 1893 al comunei Cerțești, județul Tutova, s'a constată că adoptatul Constantin Lungulescu, în momentul adopțiunii care a avut loc în anul 1897, era în vîrstă de 4 ani; că prin urmare, între adoptat și adoptător era diferența de 18 ani cerută de art. 309 Cod civ.;

Considerînd că conform art. 67 din legea pentru judecătorii de pace, actele pentru constatarea etății servind pentru adopțiune se vor legaliza de către judecătorii de pace: că după cum s'a arătat mai sus actul pentru stabilirea etății adoptătorului este legalizat numai de Primarul comunei Cerțești, pentru a servi la căsătoria lui Petru Iancu; că prin urmare nu e în conformitate cu art. sus citat din legea judecătorilor de pace;

Considerînd că legalizarea are de scop de a supune aprecierii instanței judecătorești arătările martorilor din actul de notoritate, precum și împrejurările care a împedit înfașurarea actului de naștere, care este în drept de a face sau refusa legalizarea după cum va aprecia;

Considerînd că această cerință a legii este relativă la modul de administrare a dovezei etății, ea nu este o condițiune esențială a existenței actului de adopțiune, care ar putea atrage nulitatea acestui act; că judecătorul de pace, din actul enunțat mai sus făcîndu-și convingerea că între adoptat și adoptator există diferența de vîrstă cerută de art. 309 Cod civ., a apreciat valoarea arătărilor martorilor din actul de notoritate și a împrejurărilor care a împedit înfașurarea actului de naștere; că, prin urmare, lipsa legalizării nu poate avea nici o influență asupra validității actului de adopțiune, cu atît mai mult că este necontestat de către reclamanți că între adoptător și adoptat a existat diferența de vîrstă de 18 ani prevăzută de art. 309 Cod civ.; că această condițiune fiind îndeplinită, din acest punct de vedere adopțiunea este valabilă, și motivul de nulitate invocat, urmează a fi respins;

Asupra motivului de nulitate dedus din faptul că apelul asupra procesului-verbal al judecătorului de pace s'a făcut peste termenul de o lună prevăzută de art. 321 Codul civil:

Avînd în vedere că judecătorul de pace prin procesul-verbal din 7 Aprilie 1897 a încuviințat adopțiunea; că Petru Iancu, prin petiția înregistrată la No. 9441 din 9 Maiu 1897, a făcut apel înaintea tribunalului pentru admiterea adopțiunii; că apele e făcut după o lună de la omologarea adopțiunii de către judecătorul de pace;

Considerînd că, conform art. 67 § 2 din legea pentru judecătorii de pace, cartea de judecată prin care se încuviin-

tează o adopțiune va fi supusă apelului în termen de o lună de la data cărței de judecată după cum se prevede de art. 321 Cod. civ.;

Considerând că nulitățile sunt de drept strict; că nu pot fi create prin interpretare; că dacă legiuitorul ar fi vrut să stabilească o decădere din neobservarea termenului de o lună, prevăzut de art. 321 Cod. civ., atunci ar fi spus-o în mod expres, după cum a făcut-o în cazul art. 323 Cod. civ., prin care prevede că adopțiunea va rămânea fără efect, dacă în termen de trei luni după darea hotărârii, nu se va înscrie în registrele stărei civile;

Că intenția legiuitorului reesă cu certitudine din circumstanța decisivă, că secțiunea legislativă a tribunalului propuse a se prevede sub pedeapsă de nulitate, termenul prevăzut de art. 357 și 359 Cod. civ. frances (321 și 323 Cod. civ. român); că această propunere n'a fost expres admisă, de cât pentru termenul prevăzut de art. 359 Cod. civ. frances (323 Cod. civ. român); că neadmițându-se pedeapsa de nulitate în mod formal, de cât pentru ultimul caz, s'a lăsat la aprecierea Tribunalelor și Curților de a vedea dacă întârzierea implică o schimbare a voinței adoptatorului său a adoptatului, sau dacă ea provine sau dintr-o simplă neglijență, sau din cauze independente de voința părților interesate; că «în orî-ce caz, când justiția a încuviințat adopțiunea, ea n'ar mai putea fi criticată sub pretextul întârzierelor, care s'ar fi produs în procedură» (veđi Dalloz Supplement, 1, *Adoption*, No. 28; Aubry et Rau, t. 6, § 557, nota 2, pag. 122; Laurent, t. IV, No. 219; Planiol, t. I, pag. 764, No. 2354; D. Alexandresco, t. I, partea a doua, pag. 374; Degré, *Scieri juridice*, t. I, pag. 113);

Că apelul fiind introdus numai cu două zile după termenul de o lună, că la termenul fixat de tribunal pentru a se pronunța asupra adopțiunii, s'a prezentat adoptatorul și mama adoptatului și au cerut a se încuviința adopțiunea, după cum se constată din sentința tribunalului No. 194/97, că, prin urmare, se stabilește în mod ne îndoios voința persistentă a părților, de a stărui la adopțiune;

Considerând că termenul prevăzut de art. 321 Cod. civ. nu este prevăzut sub pedeapsa de nulitate; că se stabilește în mod cert voința părților de a persista la adopțiune; că prin urmare, motivul de nulitate invocat, ne fiind întemeiat urmează a fi respins;

Asupra motivelor de nulitate a adopțiunii constând în aceea că: nu există consimțământ la această adopțiune pentru că: 1) Nu s'a făcut act de adopțiune, nu a luat parte la act minorul; mama, tutricea minorului a semnat numai cererea-fără a aduce consimțământul;

Considerând că conform art. 318 Cod. civ., persoana care și propune a adopta și aceea ce va voi a fi adoptată, se vor înfățișa la tribunal spre a face înscris declarațiune că adopțiunea este cu consimțământul lor; că, din modul cum este conceput acest articol, nu se poate deduce că acest consimțământ trebuie să fie făcut în formă autentică; că legiuitorul, de câte ori a voit, ca un act să fie făcut cu forma autentică, a stabilit-o în mod expres, precum în casurile prevăzute de art. 59, 813 Cod. civ. art. 716 Pr. civ.; considerațiunea că adopțiunea este un act important, nu poate justifica necesitatea de a fi făcută în mod autentic, de oare ce forma autentică nu este prevăzută de art. 318; și pe de altă parte, între importanța unui act și forma autentică nu există din punct de vedere logic și juridic nici-un raport necesar, astfel în cât lipsa ei să aducă inexistența convențiunii; un act foarte important, precum testamentul, poate fi făcut în forma olografă sau mistică, pe lângă forma autentică;

Considerând că din art. 321 Cod. civ., de asemenea, nu se poate deduce necesitatea că consimțământul părților să fie constatat în formă autentică; că acest articol stabilește numai, că dacă adoptatorul ar muri după ce a depus la tribunal actul care constată voința sa de a adopta, și mai înainte de a se da hotărârea de tribunal, se va urma cu procedura înainte; că din faptul că procedura adopțiunii poate fi continuată în cazul în care adoptatorul ar muri, înainte de a se da hotărârea de către tribunal, urmează că actul prin care se constată voința adoptatorului, trebuie să fie autentică? A se argumenta

în acest mod, este a se face o petițiune de principiu, de oare ce se presupune dovedit, că din punct de vedere juridic, în caz de moarte a adoptatorului, procedura adopțiunii nu s'ar putea continua, dacă consimțământul acestuia n'ar fi dat în formă autentică; că, din contră, această regulă juridică e cu totul ne dovedită și, în drept, cu totul ne fondată; că; după cum s'a arătat mai sus, forma autentică a consimțământului nu este necesară;

Considerând că din art. 343 și 390 Cod. civ. rezultă că minorii sunt reprezentați în toate actele civile de către părinții săi tutorii lor; că aceasta este un principiu general, care se aplică la toate actele civile relative la minori; că acest principiu trebuie să se aplice și atunci când minorul urmează a fi adoptat;

Considerând că adopțiunea este un contract; că, prin urmare pentru a fi valabilă se cere ca ambele părți contractante să fie capabile de a consimți; că minorii n'au această capacitate fiind reprezentați în toate actele stărei civile prin părinți, sau tutorii lor;

Considerând că art. 311 § 2 prevede că: «în caz când adoptatul n'are părinți se va cere consimțământul tutorului»; că din faptul că se întrebunțează expresiunea «se va cere» nu se poate deduce că legiuitorul a voit să stabilească pentru adopțiune o excepțiune la principiul general înscris în art. 390 Cod. civ.; că dispoziția art. 311 § 2 Cod. civ. stabilește că, pentru a putea fi adoptat un minor, numai consimțământul tutorului care-l reprezintă este necesar și suficient; că din cuprinsul art. 318 Cod. civ. care prevede că adoptatorul și adoptatul să se înfățișeze la tribunal spre a și da consimțământul, de asemenea nu se poate deduce necesitatea pentru minor de a se înfățișa, pentru că acest articol este identic cu art. 353 Cod. civ. fr.; că, după Codul civil frances, numai adopțiunea majorilor este admisă;

Având în vedere că se susține că legiuitorul Codului civil admițând adopțiunea minorilor, a înțeles a menține regula stabilită de Codul Caragea și Calimach, după care minorul trebuia să se înfățișeze înaintea instanței judecătorești;

Considerând că în Codul Caragea art. 8 partea a III, cap. V se află dispoziția că: «cei ce voesc să adopteze un minor să se înfățișeze cu densus și cu rudele cele mai apropiate»; că de lângă înfățișarea minorului, prezența și consimțământul rudelor erau indispensabile; că din art. 237 din Codul Calimach reesă că înfățișarea minorului era necesară; că, după art. 241 același cod, adopțiunea să făcea cu consimțământul tatălui, iar în lipsa acestuia cu a epitropilor și cu autorizațiunea judecătoreșii; că din dispozițiunile cuprinse în aceste două coduri, rezultă că cei care reprezintă pe minor, consimțeau la adopțiunea acestuia și că acest consimțământ era o condițiune esențială a existenței adopțiunii; a se susține însă că consimțământul minorului sub Codul civil este singurul valabil și necesar pentru a se putea forma contractul de adopțiune, este cu totul imposibil de admis; acest consimțământ, după cum s'a arătat, nu era cerut nici de legiuirile anterioare Codului civil; că Codul civil nu prevede prin nici o dispoziție expresă și categorică înfățișarea minorului înaintea tribunalului, și nu din tăcerea sa asupra acestei reguli se poate deduce că s'a înțeles a se menține dispoziția cuprinsă în Codul Calimach și Caragea (veđi D. Alexandresco, tom. I, partea a doua, pag. 338);

Având în vedere că se constată că Preotul Petru Iancu și Păuna Lungulescu, mama minorului, au prezentat judecătoreșii ocolului Bârlad un act semnat de densus, prin care Preotul Petru Iancu declară că adoptează pe minorul Constantin, în etate de patru ani, iar Păuna Lungulescu consimte la această adopțiune prin faptul că a subscris actul (dos. judecătoreșii II Bârlad No 749/97); că judecătorul a fixat termen la 7 Aprilie 1897 pentru a se pronunța asupra adopțiunii; că, după cum se constată din procesul-verbal din 7 Aprilie 1897 al judecătoreșii de pace, s'a prezentat adoptatorul, adoptatul și mama lui; că adoptatorul și adoptatul au declarat că consimt la adopțiune;

Considerând că adoptatorul și mama adoptatului s'a prezentat înaintea judecătoreșii și au adus consimțământul lor, semnat de densus; că acest consimțământ a fost constatat în mod autentic de judecătorul de pace prin procesul-verbal su

arătat; că înaintea judecătorului s'a înfățișat și adoptatul; că este inexact în fapt când se susține că adoptatul nu s'a înfățișat înaintea judecătoriei când s'a format contractul de adopțiune; că motivele de nulitate a adopțiunii ne fiind întemeiate urmează a fi respinse;

In ce privește motivul că: Judecătorul de pace incuviințând adopțiunea a pronunțat hotărîrea sa în ședința publică:

Având în vedere că din procesul-verbal No. 2 din 7 Aprilie 1897 al Judecătoriei Ocolului II Bărlad, se constată că s'a pronunțat în ședința publică, cartea de judecată prin care s'a incuviințat adopțiunea;

Considerând că din cuprinsul art. 319 și 320 Cod. civ., rezultă că tribunalul pentru a se pronunța asupra unei adopțiuni, examinează în camera de consiliu: 1-îu dacă sunt îndeplinite toate condițiunile cerute de lege; și al 2-lea dacă persoana care voește a adopta se bucură de o bună reputație, hotărăște apoi, printr'un proces-verbal ne motivat, dacă se incuviințează sau nu adopțiunea; că procedura adopțiunii înaintea primei instanței este secretă, rămânând secretă și înaintea Curței de apel, după cum rezultă din cuprinsul art. 321 Cod. civ.; că conform art. 322 Cod. civ. numai hotărîrea Curței de apel prin care se admite adopțiunea se va citi în ședința publică; de unde urmează că este radical nulă hotărîrea Curței prin care s'ar respinge o adopțiune și care s'ar citi în ședința publică; principiul, prin urmare, care reesă din textele de lege sus arătate este că, procedura adopțiunii este secretă atât înaintea primei instanțe cât și înaintea celei a doua instanță; că numai sentința Curței prin care se admite adopțiunea se va citi în ședința publică;

Considerând că această procedură este stabilită de lege, ca o măsură de protecțiune a onoarei aceluia care voește a adopta, care protecțiune presintă un interes atât individual cât și social; că regula juridică care o stabilește este, prin urmare, de ordine publică;

Considerând că procedura adopțiunii trebuie să fie secretă și înaintea judecătoriei de pace, urmându-se procedura prescrisă de Codul civil; că din faptul că art. 67 din legea pentru judecătorii de pace prevede că adopțiunea se incuviințează printr'o carte de judecată, nu se poate deduce că această carte de judecată, trebuie citită în ședința publică, pentru motivul că art. 89 prevede că cărțile de judecată se citesc în ședința publică, procedura adopțiunii fiind specială și excepțională;

Considerând că cartea de judecată prin care s'a admis adopțiunea fiind pronunțată în ședința publică, este radical nulă, că această nulitate fiind de ordine publică nu poate fi acoperită prin sentința tribunalului care incuviințează adopțiunea; că ea atrage după sine nulitatea adopțiunii. (vezi Dalloz, *Répertoire*, t. 3, *Adoption*, pag. 314, No. 177);

Considerând că motivul de nulitate invocat de reclamant fiind întemeiat, urmează a li se admite acțiunea și a se declara nulă adopțiunea, prin care Preotul Petru Iancu a adoptat pe minorul Constantin fiul Păunei Lungulescu;

Pentru aceste motive, redactate de d-l supleant, în unire cu concluziunile Ministerului public, admite acțiunea întemătată de Constantin Iancu și Vasile Iancu, etc., anulează adopțiunea pentru acest motiv, etc.

(ss) Grig. D. Vasiliu, D. Volanschi.

Osebită părere

Noi Președintele, suntem de părere că și motivul de nulitate tras din pronunțarea cărții de judecată în ședința publică câtă a fi respins ca nefondat. În adevăr, de și din art. 322 Cod. civ. se poate deduce implicit, pentru motive mai mult sau mai puțin plausible, că hotărîrea primei instanțe chiar incuviințând adopțiunea nu va trebui pronunțată în ședința publică totuși și mai întâi de toate, de observat este că chiar în actele solemne, chiar în materiile interesând ordinea publică, nu toate regulile prescrise de legiuitor sunt de egală importanță, nu toate formele sunt cerute sub pedeapsă de nulitate;

Cu drept cuvînt spune Laurent, și ne dă multiple exemple

despre afirmațiunile sale: «chiar când legiuitorul dispune într'un interes social, se întâmplă adese ori că el nu voește a sancționa cu pedeapsa nulității neobservarea dispozițiilor sale; că de multe ori el însuși a înțeles că o asemenea rigoare ar fi odioasă, el însuși a măsurat răul ce s'ar pricinui cetățenilor când s'ar vedea neconținut amenințați și turburați în posesiunea drepturilor lor, prin aceea că la un moment dat s'ar constata că n'au observat legea la confecționarea actelor, și atunci el însuși a arătat care regulă sau formă va trebui respectată sub pedeapsă de nulitate, și care va rămănea fără sancțiune, iar când el n'o spune, trebuie să interpretăm voința lui, după modul cum e redactată legea, sau după interesul social ce este în joc, păzindu-ne în tot-d'auna de a ne lua după formula vagă a ordinei publice și a interesului social, și după analogii nepotrivite pentru a crea nulități unde legea n'a dispus nici o nulitate»;

În specie, în art. 322 Cod. civ. se arată expres și imperativ că hotărîrea Curței apelative, care va incuviința adopțiunea, se va pronunța în ședința publică; deci, și fiind dată natura contractului de adopțiune, neobservarea acelei forme la Curte va atrage neapărat nulitatea actului;

Dar, unii autori mai deduc din același text prin un fel de *a contrario* voința implicită a legiuitorului că hotărîrea primei instanțe, fie că ar respinge fie că ar incuviința adopțiunea să nu se pronunțe în ședința publică;

Chiar așa de ar fi, totuși, rămănea a se ști dacă ne observarea unei asemenea reguli va trebui numai de cât să atragă nulitatea adopțiunii;

Sub acest punct de privire, vom arăta mai întâi că hotărîrea primei instanțe asupra adopțiunii este supusă apelului și poate fi reformată în apel. În adevăr, legiuitorul nu pretinde că adopțiunea, pentru a fi valabilă, să aibă a fi omologată de ambele instanțe: prin urmare, fie că judecătorul la prima instanță a incuviințat-o, fie că n'a incuviințat-o, hotărîrea lui este supusă apelului și poate fi reformată în apel; textul e formal și autorii sunt de acord asupra acestui punct (vezi Aubry et Rau, vol. 6, § 557 nota 7, pag. 123 precum și Dalloz, despre adopțiune, pag. 302 și autorii citați). Așa dar, și dacă Curtea apelativă avea puterea de a reforma hotărîrea primului judecător, fiind aceasta greșită pentru un motiv sau altul, de fond sau de formă (legea nu distinge), evident este că hotărîrea Curței dată conform legii și omologând adopțiunea, va putea acoperi toate viciile primei hotărîri și că, adopțiunea nu va putea fi periclitată din faptul că primul judecător va fi comis o greșală la pronunțarea ei, și tocmai de aceea când art. 322 vorbește de Curtea apelativă și prescrie nulitatea pentru când Curtea nu va fi pronunțat hotărîrea de incuviințarea adopțiunii în ședința publică, apare evident că legiuitorul n'a înțeles a formula o regulă, o condițiune *sine qua non* de valabilitatea adopțiunii, de cât pentru hotărîrile Curței, nici cum pentru cele de la prima instanță;

Dar, mai departe, admitând că viciile primei hotărîri nu s'ar putea acoperi prin hotărîrea Curței și că argumentarea de mai sus n'ar prevala, încă ar rămănea să căutăm și din alt punct de vedere dacă voința legiuitorului este să isbească de nulitate o adopțiune pentru care în contra legii, la prima instanță, s'ar fi pronunțat incuviințarea în ședința publică;

Dacă examinăm textul art. 322, vedem că el nu conține nici o dispoziție raportându se direct și imediat la modul cum trebuie ca prima instanță să își pronunțe hotărîrea; art. 319 și 320 Cod. civ., care vorbesc de procedură la prima instanță, nu fac nici o mențiune de asemenea nulitate și nici n'o pre-judecă; după care, cu art. 321 se hotărăște procedura înaintea Curței; iar aci intervine art. 322, care arată că hotărîrea Curței ce va incuviința adopțiunea, va trebui citită în ședința publică; de unde rezultă, prin a contrario, un singur lucru și anume: că hotărîrea Curței care nu va incuviința adopțiunea, nu va trebui citită în ședința publică; atât și nimic mai mult, textul nu pare să se referi cătu-și de puțin la hotărîrile primei instanțe;

Dar, se adaugă de interpreți: motivele legii, indică că acest articol are un înțeles mai larg și trebuie întins și la hotărîrile primului judecător. Vom fi de acord în privința hotărîrilor care resping adopțiunea. În adevăr, apare evident că dacă hotărîrea Curței care refuză a incuviința, o adopțiune

cată a nu fi pronunțată în ședință publică, nici hotărîrea primei instanțe care respinge adopțiunea, nu se va putea ceti în ședință publică. Motivele sunt identice; dar pentru hotărîrea primei instanțe incuviințând adopțiunea, care ar fi oare motivele ca să nu fie cetită în ședință publică? Se găsesc motive, autorii le indică, dar ele sunt de așa minimă importanță, de așa secundar și relativ interes, în cât, cu drept cuvînt, am putea sta la îndoială, dacă măcar legiuitorul a înțeles vre-o dată a proclama că asemenea hotărîri nu vor trebui cetite în ședință publică; dar, în orî ce caz nimic nu ne permite de a crede că am fi în fața unei prohibițiuni exprese, cu sancțiunea nulității adopțiunei; textul neprecis precum și natura motivelor invocate în sprijinul opiniunei contrare, ne îndrituiesc, din contră să credem cel mult că legiuitorul ar dori ca procedura să n'aibă nici o publicitate până la ultima incuviințare a Curței; dar de la acea dorință până la o prohibițiune absolută și riguroasă, până la pedeapsa nulității și la nimicirea unui contract ireproșabil sub toate cele alte puncte de privire, omologat de două instanțe succesive, și în contra căruia nici un interes nu se mai ridică de cât acela al unor colaterali, frustrați în speranțele lor, este un abis ce nu se poate trece. Și în adevăr, cum s'ar putea crede că legiuitorul, chiar mișcat de ar fi fost de oare care inconveniente ce ar putea prezenta publicitatea anticipată a hotărîrii de incuviințarea adopțiunei de la prima instanță, când eventual această adopțiune ar urma să fie respinsă de Curte, să nu fi fost mișcat și mai tare de inconveniente și pericolele unei nulități care, în ipotesa a doua, ar putea lovi o adopțiune incuviințată și de Tribunal și de Curte, și pentru care n'ar fi de obiectat de cât această ne însemnată iregularitate că adică: a fost dată cu o oră mai înainte unei publicități dorită și chiar cerută în cele din urmă sub pedeapsă de nulitate, dar care ar fi putut fi desagreabilă pentru adoptător și adoptat, la cazul de s'ar fi respins adopțiunea;

Ast-fel fiind, orî că nulitatea e acoperită, orî că legiuitorul n'a putut să aibă concepțiunea puerilă a acestei nulități ce se invoacă de Frații Iancu, suntem de părere a se respinge acțiunea lor.

Președinte (s) G. Sturza.

Observație.—Sentința tribunalului de Tutova, ce publicăm astăzi, este foarte importantă. Ea rezolvă mai multe puncte nouă în jurisprudența noastră. Ca atare îi vom consacra deci cu plăcere câte-va cuvinte de observație.

Primul punct, privitor la diferența de vîrstă ce trebuie să existe între adoptat și adoptător, nu suferă nici-o îndoială. De aceea, nu vom insista asupra lui.

Al doilea punct din sentința tribunalului este privitor la interpretarea art. 321 din Codul civil. Termenul de o lună, fixat de acest text, și de art. 67 din legea judecătorilor de ocoale, în care trebuie să fie sezise tribunalul sau Curte, spre a se pronunța asupra adopțiunei în a doua instanță, este el un termen fatal, ca și acel prevădut de art. 323, cu privire la înscrierea adopțiunei în registrele stărei civile? Chestiunea este controversată, însă părerea cea mai juridică este, de bună samă, aceea admisă de tribunal, după care Curtea sau tribunalul pot fi sezise și peste termenul de o lună, fără ca adopțiunea să poată fi anulată din această cauză, dacă ea a fost incuviințată de această instanță. În adevăr, în Consiliul de Stat se făcuse propunerea că atât termenul prescris de art. 321 cât și acel pervețut

de art. 323 să fie prescrise sub pedeapsă de nulitate, însă aceasta nu s'a admis de cât în privința termenului fixat de art. 323 pentru înscrierea adopțiunei⁽¹⁾, ceea ce denotă în de ajuns intențiunea legiuitorului⁽²⁾.

Al treilea punct judecat de tribunal este privitor la consimțimintul părților. Tribunalul pune, cu drept cuvînt, în principiu că, în materie de adopțiune, consimțimintul nu are nevoie de a fi constat în formă autentică. Iată, în adevăr, cum se face adopțiunea la noi. Adoptătorul și adoptatul, dacă este major, se înfațișează în persoană, sau prin procuratori investiți cu o procură specială și autentică⁽³⁾, la tribunalul sau judecătorul de pace al domiciliului adoptătorului (art. 318 C. civ. și 67 L. jud. ocoale), făcînd înscris declarațiune despre consimțimintul lor reciproc. Acest act de consimțimint, sau mai bine zis contractul părților, scris pe un timbru de 2 lei (art. 20 L. timb. din 1900), nu are nevoie de a fi autentic, după cum foarte bine decide tribunalul. Legea nu cere, în adevăr, îndeplinirea acestei formalități. În urma constatărei consimțimintului părților, contractul se incuviințează de tribunal și de Curte, sau de judecătorul de ocol și de tribunal, și apoi, se înscrie, după cererea adoptatului sau adoptătorului, în termenul fatal prescris de lege, în registrul actelor stărei civile al domiciliului adoptătorului, registrul actelor de naștere, pentru-că adopțiunea crează o filiațiune fictivă⁽⁴⁾.

(1) S'a decis că adopțiunea este validă, cu toate că ea ar fi înscrisă peste termenul de trei luni din cauză neglijenței ofițerului stărei civile, dacă cererea de înscriere a fost dată și înregistrată în termenul de trei luni prevădut de art. 323. Trib. Dâmbovița, *Dreptul* din 1905, No. 25. Aceeași soluție a fost admisă și în privința transcrierii hotărîrii de divorț. Trib. Prahova, *Curierul Judiciar* din 1903, No. 77. Chestia este însă controversată. Veți observația noastră care însoțește menționata sentință a trib. Prahova și t. I, partea II a Coment. noastre, p. 183, 190.

(2) Vezi în acest sens, Valette, *Explic. sommaire*, p. 193 și *Cours de Code civil*, t. I (singurul apărut), p. 477, care revine asupra primei sale opiniuni; Demolombe, VI, 98 și 197; Laurent, IV, 219 și 231; Aubry et Rau, VI, § 557, p. 123, nota 6; Baudry et Chéneaux, *Des personnes*, IV, 54; Dalloz, *Nouv. C. civ. annoté*, I, art. 357, No. 4; Degré, *Dreptul* din 1873, No. 80; Thiry, I, 487, p. 475; Planiol, I, 2932; C. Grenoble, Nancy și Montpellier, Sirey, 50. 2. 209; D. P. 51. 2. 240; Sirey, 71. 2. 254; D. P. 72. 2. 15. No. 1; Sirey, 84. 2. 158.—*Contră*: Mourlon, I, 1002; Marcadé, II, 117; Duaurroy, Bonnier et Roustain, I, 538; Demante, II, 94 bis; Duranton, III, 303; Toullier, I, partea II, 1002, p. 170 (Duvergier nu împărtășește însă această părere, *loco cit.*, nota a).

(3) Chestiunea de a se ști dacă, în privința adopțiunei, părțile se pot înfațișa prin procuratori, este însă controversată. Veți t. I, partea II a Coment. noastre, p. 370, text și nota 2. Curtea din Galați a decis că părțile trebuie să se prezinte în persoană. Veți *Dreptul* din 1901, No. 18. Codul italian (art. 213) obligă pe părți de a se prezenta în persoană; persoanele care trebuie să consimtă la adopțiune din partea adoptatului pot însă fi înlocuite prin mandatari.

(4) Cpr. Planiol, I, 2993 (ed. a 3-a).

Al patrulea punct este de a se ști cine reprezintă pe minori în contractul de adopțiune, știut fiind că, în legislația noastră, minorii pot fi adoptați, în conformitatea dreptului roman și a principiilor admise altă dată în legiuirile noastre abrogate, destul este ca ei să fie cu 18 ani mai mici de cât adoptătorul. Tribunalul pune cu drept cuvint în principiu că, în materie de adopțiune, ca și în celelalte acte ale vieții civile, minorii sunt reprezentați de părinții sau tutorii lor. Este adevărat că Curtea de casație printr'o decizie mai mult de speță de cât de principiu a admis, contrar concluziilor puse de noi ca procuror general, că prezența tutorului înaintea judecătorilor cari instrumentează nu este neapărată, însuși minorul având capacitatea de a contracta cu consimțământul persoanelor sub a căror autoritate el se găsește; însă am dovedit, credem, cu prisosință, prin critica ce am făcut acestei decizii, că soluția preconisată de Inalta Curte, pe care tribunalul de Tutova cu drept cuvint o respinge, nu resistă unei analize serioase (5).

În fine, ultimul punct din sentința tribunalului este privitor la pronunțarea hotărârii prin care s'a admis adopțiunea. Majoritatea tribunalului o anulează, pentru-că cartea de judecată care a încuviințat adopțiunea a fost pronunțată în ședința publică.

După o matură reflexie, socotim că această soluție este greșită. În adevăr, de și este perfect adevărat, după cum afirmă majoritatea, că hotărârile primei instanțe se pronunță tot-deauna, în materie de adopțiune, în camera de consiliu, fie că ele admit sau resping adopțiunea (6); de și este de asemenea necontestat că numai decizia Curței, care admite adopțiunea, se pronunță în ședința publică (art. 322), aceea care o respinge urmând a fi pronunțată tot în camera de consiliu, ca și hotărârea primei instanțe (7); de și pronunțarea în ședința publică a deciziei Curței, care ar respinge adopțiunea, ar fi, după toți autorii, un caz de nulitate; totuși, nulitatea produsă în specie la prima instanță prin faptul că hotărârea care a încuviințat adopțiunea a fost cetită în ședința publică, a fost acoperită prin decizia Curței, care a îndeplinit toate formele prescrise de lege. Părerea minorității este deci singură juridică în această privință, și o aprobăm în totul. În adevăr, nu mai rămâne nici o îndoială că, de

(5) Vezi observația noastră, care însoțește decizia menționată a Curței de casație, ambele publicate în *Curierul Judiciar* din 1900, No. 11.

(6) Vezi Baudry et Chéneaux, *Personnes (Adoption)*, IV, No. 56, p. 56.

(7) Baudry et Chéneaux, *op. și loco cit.*, precum și autorii citați acolo.

și o decizie dată în ultim resort ar fi casabilă, dacă n'ar fi pronunțată în ședința publică, totuși nu s'ar putea, sub nici-un cuvint, cere casarea unei decizii dată și cetită în ședința publică pentru motivul că sentința primei instanțe ar fi lipsită de această formalitate substanțială. Or, dacă aceasta este adevărat, nu vedem cum ar fi altfel în materie de adopțiune. Iată pentru ce nu ne am mira de loc dacă sentința ce adnotăm ar fi, asupra acestui punct, reformată de Curte

Iași, 15 Aprilie 1905.

D. Alexandresco

INFORMAȚII

A apărut: *Proiectele conferenței a patra de Drept Internațional Privat de la Haga* (16 Mai—7 Iunie) 1904 de **Petre Missir**, profesor la facultatea de drept din Iași, asociat al Institutului de drept Internațional.

* * *

A apărut, în editura «*Curierului Judiciar*»: *Studiu de procedură civilă: Executarea silită asupra imobilelor*, format 8° având 684 pagini, de d-l

NICOLAE LUGA

Fost magistrat, avocat

CU O PREFAȚĂ

de

D. ALEXANDRESCO

De vânzare numai la Redacția «*Curierul Judiciar*» *Calea Rahovei 5, București*. Prețul 7 lei broșat; 8.50 legat în pânză peste tot și 9.50 legat în piele la cotor, elegant pentru bibliotecă. Numele fiecărui cumpărător se va imprima gratis, cu litere de aur, pe cotorul volumului ce va cumpăra.

* * *

A apărut Colecțiunea de legi financiare, adnotate cu jurisprudența până la zi a Inaltei Curți de casație, lucrare datorită d-lui *G. Bădulescu*, Prim-grefier la Inalta Curte de casație. Prețul unui exemplar coprinzând 46 coale tipar, este de lei 6 pe hârtie obișnuită și lei 7 pe hârtie velină. Pentru cele legate în pânză se adaugă lei 1.50, iar în piele elegant și cu numele cumpărătorului lei 2.50. Comandele se primesc la autor și la Redacția acestui ziar, *București, Calea Rahovei 5*, de unde se expediază contra valoare: mandat poștal sau ramburs. Porto privește pe cumpărător.

Inscințare

Domnii avocați și avocații stagiați din districtul Ilfov, sunt rugați a se prezenta în ziua de joi 6 Octombrie 1905, ora 5 p. m., la adunarea generală, care va avea loc în sala bibliotecii corpului de avocați, fiind la ordinea zilei darea de seamă a consiliului de disciplină pe termenul de la 1 Octombrie 1903 și până la 1 Octombrie 1905.

Decan: M. Antonescu